

[Oluf Pedersen.]

kender jo fra alle Sider, at Seddeludstedelsen maa være en Fællesopgave, og man anerkender ogsaa, at den kan varetages gennem en Statsinstitution, som bør have en vis Selvstændighed. Jeg tror, at man her ikke bør bygge paa et Udvalgs Kontrol, men at man i saa høj Grad som muligt maa lægge Seddeludstedelsen under selve Rigsdagens Kontrol. Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup var inde paa, at man burde have fastslaaet Bankens Opgave klarere, og deri er jeg fuldkommen enig med ham. Jeg mener, at som det staar nu, siger det i Virkeligheden ingenting. Det Forslag, der foreligger, bygger paa en vis Maade paa Guldmøntfoden, men opretholder alligevel ikke Guldmøntfoden. Man bør efter min Mening lige saa godt sige rent ud, at Guldmøntfoden bør forlades, for at man kan opretholde et fast Prisniveau.

Hvad angaar den foreslaaede Overtagelse af Nationalbanken, tror jeg, den er for dyr, men nemt er det jo ikke at skønne over det, naar Meningene aabenbart er den, at Oplysninger om, hvilke Værdier der overtages, skal forbeholdes Udvalget. Jeg vil meget henstille, at disse Oplysninger kommer frem i Rigsdagen, saa Befolkningen kan faa at vide, hvad man faar for de Penge, som man skal betale de nuværende Aktionærer i Nationalbanken.

Jeg vil sige i samme Forbindelse, at jeg finder det urimeligt, om man vil fastholde det Krav, at de nuværende Aktionærer, efter at de har faaet deres Aktieposter betalt, og efter mit Skøn rigeligt betalt, skal have mere Indflydelse end andre Mennesker her i Landet paa Ordningen. Jeg mener, det er urimeligt, som det er foreslaaet i det Forslag, der var fremme, og jeg haaber, at det Forslag, der nu er fremsat igen, maa undergaa Ændringer i den Retning, jeg har gjort mig til Talsmand for; det er jo saadan, at den bedst mulige Løsning her er vi alle sammen bedst tjent med uden Hensyn til Parti.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker de to ærede Ordførere for Regeringspartierne, det ærede Medlem Hr. Fisker og det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling), for deres tilsluttende Udtalelser om Lovforslaget. Jeg takker ogsaa det ærede Medlem Hr. Himmelstrup for de velvillige Udtalelser, han fremsatte; der var naturligvis ogsaa kritiske Bemærkninger at notere, men i det store og hele forekommer det mig, at det ærede Medlems Udtalelser maatte være Udtryk for, at man i Venstre

er af den Opfattelse, at en virkelig saglig Prøvelse af dette overmaade vigtige Forslag nu maa finde Sted og finde sin Afslutning. Jeg maa da ogsaa sige, at naar jeg nu har forelagt dette Lovforslag for anden Gang, og denne Gang, uden at jeg har nogen Sikkerhed for, at den nuværende Nationalbanks Ejere vil slutte sig til det — jeg haaber, de vil det —, saa mener jeg, at dersom Rigsdagen nu for anden Gang modsætter sig Lovforslaget, maa jeg være berettiget til at sige, at der, saaledes som den politiske Konstellation nu er i Rigsdagen, ingen Mulighed er for at faa en Ordning med Hensyn til Nationalbanken, og saa maa vi se, hvad der kan komme ud af at lade Tingene gaa deres egen Gang, indtil andre Tider oprinder. Senest 1938 skal der jo enten være truffet en Nyordning, eller ogsaa maa den nuværende Nationalbank likvidere, og det sidste vilde jeg dog anse for overmaade ulykkebringende for os. Derfor vil jeg haabe, at man nu vil tage sit Standpunkt til Forslaget i et Enten-Eller.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup gjorde den Bemærkning, at han ikke var tilfreds med de Oplysninger, der var givet, og med den Redegørelse, jeg havde givet baade i Bemærkningerne til Lovforslaget og i Forelæggelsestalen o. s. v. Det ærede Medlem vilde have udførligere Oplysninger baade om Forslaget og om, hvad der var det egentlige Ledemotiv i Forslagets Udarbejdelse. Det ærede Medlem vilde ogsaa mene, at jeg burde have givet en mere udførlig Skildring af, hvorledes Forholdene havde udviklet sig i andre Lande, navnlig i de sidste Tider, under Krisetiden, kan man vel sige, og i denne Forbindelse nævnte det ærede Medlem, at jeg heller ikke havde omtalt, at man i Sverige havde vedtaget en ny Riksbanklov. Nej, det har jeg ikke. Jeg er ikke gaaet dybt ind paa, hvorledes Forholdene har udviklet sig i andre Lande, af den simple Grund, at det Billede, man faar af Begivenhederne i de forskellige Lande vedrørende Pengevæsenet, er meget broget og egentlig ikke giver os nogen særlig Vejledning for, hvorledes vi skal indrette vor Nationalbank.

Dog vil jeg indrømme, at Sverige her kan danne en Undtagelse, og jeg skal særdeles gerne gaa ind paa en Drøftelse af det Riksbanklovforslag, som blev stadfæstet i Sverige den 30. Juni i dette Aar, og som faar Gyldighed fra den 1. Januar 1935 at regne. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem Hr. Himmelstrup er særdeles vel bekendt med saavel denne nye Lov for Sveriges Riksbank